

ДЕЛИ БЕЧОВИЯТЪ ВЪЛКЪ И ДЕЛИ БЕЧОВОТО МАГАРЕ

Тежка мараня цѣлъ день трептѣ надъ равнината като птиче въ осилѣ. А вечерята задухътъ потисна полето. Но по нѣкое време звездитѣ започнаха да гаснатъ една по една и на северъ засвѣтка. Далечъ, като изъ подъ земята, заотекваха грѣмотевици. Лекъ вѣтрецъ замаха криле. А дъждътъ изскочи отъ хайдушката пазва на Балкана и литна надъ запаленитѣ полета, понесълъ ведра радость.

Нашиятъ овчаръ, Дели Бечо, който бѣше дошелъ по работа въ село, се повдигна отъ леглото, погледна потъмнѣлото небе и рече:

— Облацитѣ сж тежки. Ниско лаятъ. И много дъждъ носятъ. Ще наквасятъ хубаво опрѣхналата земя. Ще се отвори време за оранъ и сѣидба. Бликна-ще и нова трева за овцетѣ.

Не бѣше доизрекълъ това, и пър-

витѣ капки дъждъ запрелитаха и тежко затуптѣха по нагорещения дворъ. Замириса на прахъ. А следъ това ливна дъждъ, като изъ ведро.

Дели Бечо прегърна дебелата греда, която подпираше сайваната и се унесе въ свежата пѣсень на лѣтния дъждъ. И дълго стоя той тѣй заслушанъ и мълчаливъ.

— Нѣма ли да си лѣгашъ, бай Бечо? — попитахъ го азъ.

— Не ща. Ще постоя да му се порадвамъ. Такъвъ хубавъ нощенъ дъждъ отъ много години не е валилъ. Думатъ нѣкои, че когато вали, най-сладко се спи. А съ мене е наопаки: тогава най-ми се не спи. Ала за овчаря е хубаво да е буденъ. Вълцитѣ такова време чакатъ да извардятъ. Тогава тѣ най-често нападатъ стадата. Умна гадъ сж тия звѣрове. Чудя се, защо въ приказкитѣ ги изкарватъ глупави.